

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **M. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2012, č. j. 33 A 9/2012 - 48,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá**.
- II. Kasační stížnost **se odmítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- V. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2011, č. j. KUZL-84851/2011, sp. zn. KUSP-84851/2011/DOP/Ti, žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zrušil rozhodnutí Městského úřadu v Kroměříži ze dne 25. 10. 2011, č. j. MeUKM/074701/2011, sp. zn. MeUKM/085061/2010/17, a to ve výroku, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích pro porušení § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a řízení zastavil. Dle § 90 odst. 5 správního řádu žalovaný citovaným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve zbytku potvrdil, tedy ve výroku, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích pro porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, a ve výrocih na něj obsahově navazujících.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 8. 10. 2012, č. j. 33 A 9/2012 - 48, zamítl a uložil žalobci povinnost uhradit žalovanému náklady řízení v částce 1194 Kč.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 11. 2012, v níž poukazoval na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a navrhl, aby podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Usnesením ze dne 30. 11. 2012, č. j. 5 As 151/2012 - 7, vyzval Nejvyšší správní soud žalobce, aby ve stanovené lhůtě zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1000 Kč a aby předložil písemnou plnou moc udělenou stěžovatelem advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, resp. aby prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Usnesením ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 As 151/2012 - 27, Nejvyšší správní soud zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Tímto usnesením pak Nejvyšší správní soud stěžovatele taktéž opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (soudní poplatek za kasační stížnost byl mezitím stěžovatelem uhrazen), jakož i k předložení plné moci udělené advokátovi pro zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti.

Soudní poplatek za přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel uhradil dne 20. 2. 2013, zároveň však, s ohledem na tvrzené zhoršení svých výdělkových poměrů, znovu požádal o ustanovení zástupce – advokáta pro řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat otázkou splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Při svých výše uvedených úkonech přitom vycházel z informace stěžovatele, že mu napadený rozsudek Krajského soudu v Brně byl doručen dne 13. 11. 2012. Na základě vyžádaného spisu krajského soudu však zdejší soud posléze zjistil, že za den doručení je třeba považovat den 12. 11. 2012 a kasační stížnost je tak podána opožděně.

Z doručanky založené na č. l. 52 spisu krajského soudu totiž vyplývá, že napadený rozsudek byl doručován stěžovateli na adresu jeho bydliště, jelikož však nebyl dne 2. 11. 2012 na místě zastížen, byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí s tím, že stěžovateli byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Z doručanky dále vyplývá, že si stěžovatel zásilku nevyzvedl v úložní době, protože byla dne 13. 11. 2012 vhozena do jím užívané poštovní schránky.

Dle § 42 odst. 5 s. ř. s. se pro způsob doručování užití obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví-li soudní řád správní jinak. Pro doručování v dané věci se uplatnil § 49 o. s. ř. stanovící pravidla pro doručování písemností do vlastních rukou. Dle § 49 odst. 2 o. s. ř. platí, že „*nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl*“. Ustanovení § 49 odst. 4 o. s. ř. pak stanoví, že „*nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vložení písemnosti do schránky*“. Je zřejmé, že stěžovateli byla zásilka doručována v souladu s tímto ustanovením.

Dle § 40 odst. 1 s. ř. s. (a obdobně dle § 57 odst. 1 o. s. ř.) počíná lhůta (nejde-li o lhůtu určenou podle hodin) běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. V daném případě tedy lhůta 10 dnů k vyzvednutí zásilky počala běžet dne 3. 11. 2012 a skončila v pondělí 12. 11. 2012, které je tak třeba považovat za den doručení rozsudku krajského soudu, nikoliv až úterý 13. 11. 2012.

pokračování

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a zmeškání této lhůty nelze prominout. Lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta „zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak“. Poslední den lhůty tak připadl na pondělí 26. 11. 2012 a tímto dnem lhůta k podání kasační stížnosti marně uplynula. Kasační stížnost byla totiž předána k poštovní přepravě až dne 27. 11. 2012, a je tak podána opožděně.

Lze dodat, že krajský soud v poučení napadeného rozsudku ve smyslu citovaných ustanovení soudního řádu správního řádně uvedl, v jaké lhůtě a ke kterému soudu je ve věci možné kasační stížnost podat.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost jako opožděnou odmítnout.

Dle § 35 odst. 8 s. ř. s. může navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Dle § 36 odst. 3 s. ř. s. platí, že „účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne“. V případě kasační stížnosti stěžovatele se jedná, vzhledem k její opožděnosti, o zjevně neúspěšný návrh a za tohoto stavu nejsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků; vzhledem k tomu, že stěžovatel jednu z kumulativních podmínek pro osvobození od soudních poplatků nesplnil, nemohl mu být pro řízení o kasační stížnosti ustanoven ani zástupce a Nejvyšší správní soud proto příslušný návrh zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti a k tomu, že již Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění, o vrácení zaplacených soudních poplatků.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu